

Milan Antoš (* 5. 3. 1970)

Milan Antoš se narodil 5. března 1970 v Praze na Bulovce. Vyrůstal ve Kbعلích s rodiči, bratrem, babičkou a dědou a na své dětství vzpomíná moc rád.

Tatínek Otakar Antoš (nar. 1945) pracoval jako řidič v klíčovském ČSAD. Maminka Milena Antošová (nar. 1946) pracovala v Satalicích jako skladnice, v podniku, kde se opravovaly autobusy a nákladní vozy. Má o tři roky staršího bratra Otakara. Právě s ním v dětství začínal hrát hokej. Hrál také jako malý na dvoře, a dokonce si své zápasy už tehdy sám komentoval.

O okupaci v roce 1968 a jejím dopadu se doma mluvilo, maminka vzpomínala, že viděla přijíždět tanky a všichni měli strach z vojáků, pan Antoš si sám pamatuje vojáky, ale protože byl malý, nechápal, o čem se dospělí baví.

Základní školu navštěvoval ve Kbعلích a vzpomíná, že tam moc rád nechodil. Vnímal tehdejší velkou a přirozenou autoritu školy a učitelů, ze školy měl strach. Z předmětů ho nejvíc bavil tělocvik a dějepis, naopak mu moc nešla čeština. Jeho ročníku se dotklo zkrácení základní školní docházky z devíti na osm let. Vzpomíná si, že na zahradě před školou stála bojová stíhačka MiG - 21. Se spolužáky si hodně hráli, např. i hokej s pravítky před tabulí během přestávek. Také vyváděli různé klukoviny, například spálili třídní knihu. V 70. letech bylo hodně dětí, to bylo skvělé, protože byli všude kamarádi.

S hokejem Milan Antoš začínal v oddíle ČLTK na Štvanici. Přivedl ho k němu tátův kolega asi v roce 1978. Cestovat v té době nemohl, poprvé tak vnímal nesvobodu, kterou si předtím neuvědomoval. Ale ve věku jedenácti let se s hokejem podíval do Dánska. Potřeboval k tomu četná schválení ze školy. Dánsko se mu moc líbilo, poprvé viděl moře a vzpomíná také na návštěvu hračkářství, kde byla velká spousta hraček, které u nás nebyly. Najednou viděl rozdíly mezi světem za hranicemi a u nás. I v dalších letech se díky hokeji podíval do zahraničí, například do Švýcarska. Při hraničních kontrolách zažíval vždy nepříjemné napětí a strach. Domů si se spolužáky vozili to, co u nás k dostání nebylo. Džíny, trička, ale třeba i oblíbený časopis Bravo.

Po absolvování základní školy se vyučil v ČKD ve Vysočanech. Učení i praxe ho bavily, mimo jiné proto, že s ním vyučující jednali s respektem a brali ho jako rozumného a sobě rovného.

Po vyučení pracoval v ČKD, musel totiž nastoupit do zaměstnání tam, kde se vyučil. Následně nastoupil na dvouletou vojenskou službu, což byla povinná, ale rozhodně ne příjemná zkušenost. Na vojně také trávil rok 1989, takže důležité události tohoto roku nijak neprožíval a nevnímal, informace se k vojákům dostávaly se zpožděním. V té době také panovala velká nedůvěra k tomu, co si přečetli v novinách. Po sametové revoluci v roce 1989 využil možnosti zkrácení vojny a díky tomu se domů vrátil o téměř půl roku dříve.

Polistopadové změny mu umožnily věnovat se naplno jeho největší vášni, hokeji. Později začal i podnikat. Nejprve si v roce 1993 pořídil soustruh a začal soustružit, dnes se věnuje prodeji obalových materiálů.

Úspěchů v hokeji dosáhl Milan Antoš až později, kdy jako starší hrál extraligu, vyhrál titul, stříbro i bronz. Hokeji v té době dával maximum a moc ho bavil. Profesionální kariéru ukončil v roce 2009 ve svých 39 letech. Poté začal komentovat hokej pro Českou televizi a stal se trenérem mládeže, takže je v kontaktu s hokejem prakticky neustále. Na komentování ho

baví pohled na sport z jiné strany a to, že své myšlenky, zkušenosti a postřehy může sdílet s diváky.

V současnosti pana Antoše nejvíc naplňuje to, že má stále co na práci, baví ho za prací i cestovat, protože díky tomu může vidět život a hokej i v jiných zemích.

Rád se vrací do rodných Kbel a do Vlně, zde oceňuje hlavně klid. Jako druhý domov vnímá Krkonoše, kde velmi rád pobývá. Práce je mu radostí a největším koníčkem, odpočívá na procházkách se psem. Pan Antoš je podruhé ženatý, z prvního manželství má dvě děti, jeho druhá manželka má také dvě děti, všechny už jsou nyní dospělé.

V loňském roce měl těsně před vítězným závěrem mistrovství světa v Praze autonehodu.

Pan Antoš je celoživotní optimista, každou zkušenost vnímá jako dobrou. Jeho mottem je být pracovitý, poctivý a čestný. Toto by také vzkázal mladé generaci.